

Au fost Părinții ortodocși adepți ai doctrinei protestante Sola Scriptura („doar Scriptura”)?

Răspuns la un text protestant înșelător

Papirus 52

1. Textul protestant înșelător
2. Respingerea protestantă a Tradiției duce la contradicții
3. Ortodoxie - Sfânta Biblie - Sfânta Tradiție
4. Atanasie cel Mare și Tradiția
5. Vasile cel Mare și Tradiția
6. Ioan Gură de Aur și Tradiția
7. Isidor al Pilousiotei și Tradiția
8. Augustin și Tradiția
9. Photios cel Mare și Tradiția
10. Concluzie

1. Textul protestant înșelător

Acest articol din Papirus 52 răspunde la un text pe care mulți protestanți l-au folosit recent pentru a ne convinge de doctrina lor eretică: „Doar Scriptura”.

Următorul text protestant, publicat și republicat de bloguri și alți protestanți, deci fără surse și fără textul original, cu fraze scoase din

context, încearcă să-i convingă pe naivi că, chipurile, vechii Părinți Ortodocși credeau în „Doar Scriptura”, adică în doctrina eretică a secolului al XVI-lea, creată de protestanți.

Acesta este textul la care răspunde acest articol, arătând ce credeau cu adevărat Părinții menționați mai jos despre Sfânta Biblie și Sfânta Tradiție, unul câte unul, exact așa cum le prezintă următorul text:

„Atanasie cel Mare spune: În cazul adevărului, numai acesta este suficient.

Vasile de Cezareea avertizează că: Este o imperfecțiune evidentă a credinței noastre și o dovadă de mândrie să respingem orice este scris acolo sau, dimpotrivă, să admitem ceva ce nu este scris acolo.

Ioan Gură de Aur subliniază: Având Sfintele Scripturi, este o nebunie să căutăm alți învățători în afară de ele.

Isidor din Pelusium își dă părerea că: În ele se află tot ceea ce este necesar să știm și pe care suntem interesați să-l învățăm.

Sfântul Augustin spune: Recunoaștem adevărata biserică bazându-ne pe criterii biblice și nu pe ziceri sau apocrife sau sinoade episcopale sau pe litera schismelor, oricare ar fi ele, sau pe semne și monștri înșelători. Ne bazăm doar pe cele scrise în profețiile profeților, în imnuri și psalmi, în cuvintele Păstorului Hristos însuși, în lucrările și învățăturile Evangheliștilor. Într-un cuvânt, pe autoritatea canonică a Sfintelor Scripturi... Nu mai vreau să vă aud spunând aceasta și spun aceasta, ci să auzim cu toții Așa vorbește Domnul.”

Fotie al Constantinopolului îi arată colegului său episcop că: „Orice text care nu este în acord cu Sfintele Scripturi s-a considerat apostat”.

2. Respingerea protestantă a Tradiției duce la erori și contradicții

Acest articol a fost scris ca răspuns la această postare online protestantă paradoxală, care, izolând versete patristice ce preamăresc importanța și

semnificația Sfintei Biblie, i-a „botezat” pe Părinții Bisericii ca adepți ai Sola Scriptura !

Prin termenul Sola Scriptura , ne referim la „ poziția Reformei (protestante) conform căreia sursa credinței creștine este doar Sfânta Biblie. Protestanții, cu alte cuvinte, resping Sfânta Tradiție ca sursă de credință ” [1] .

Desigur, dacă nu ar fi arbitrariul romano-catolicilor în chestiuni de Tradiție și faptul că protestanții au reacționat la aceștia cu un alt arbitrar, și anume respingerea completă a oricărui concept de Tradiție, aceste două concepte nici măcar nu ar exista, fiind atât de net separate.

După cum a scris dogmatologul Nikos Matsoukas :

„ Concepțiile mai noi care indică două surse, precum Sfânta Scriptură și Tradiția, sunt în principal rezultatul competiției dintre protestantism și romano-catolicism . Știm că la Conciliul de la Trento (1545-1563), care a fost cea mai decisivă reacție a Bisericii Romano-Catolice la Reforma lui Luther, s-a subliniat faptul că sursa credinței creștine nu este doar Sfânta Scriptură (Sola scriptura)... ci și Tradiția. Aici, poate pentru prima dată, conflictul dintre Sfânta Scriptură și Tradiție, ca surse la fel de valide ale învățaturii creștine, a fost introdus într-un ton atât de categoric ... avea să devină inevitabil punctul central al tuturor acestor preocupări cu privire la relația dintre Sfânta Scriptură și Tradiție ” [2] .

Așadar, atunci când romano-catolicii au fost împărțiți în două părți, dintre care una se numea protestantism, au fost prezentate două arbitrarități care să concureze, creând concepte străine chiar și de Sfânta Biblie însăși! Și protestanții vor chiar să-i considere pe Părinți drept adepți ai unei doctrine absurde: cum este posibil, însă, ca Părinții să accepte Sola Scriptura , când este clar că comunitatea și viața ecleziastică au precedat Sfânta Biblie și existau deja fără ea ?!

Pentru că, după cum se știe, „ pentru primii creștini nu existau cărți ale Noului Testament și totuși posedau plinătatea adevărului și a credinței creștinismului . Biserica s-a născut în ziua de Rusalii și totuși nu exista un Nou Testament în formă scrisă. Timp de decenii nu au existat Evanghelii așa cum le cunoaștem astăzi . [...] realitatea istorică este că Biserica a existat înainte de a fi scris ceva, că Biserica a precedat existența Noului Testament, că tocmai Biserica a dat naștere Noului Testament și a fost

Biserica din care au ieșit textele Noului Testament și Biserica a fost cea care a decis în cele din urmă care dintre aceste texte puteau fi acceptate ca fiind canonice. Biserica era autoritatea scrierii și autoritatea acceptării ” [3] .

Apostolul Pavel însuși își consideră învățătura rodul tradiției. Prin urmare, tradiția face din Epistolele sale, și nu ele tradiția [4] .

„ Am primit aceasta de la Domnul și v-am înmănat-o ...” (1 Corinteni 11:23) [5] .

Mai mult, însuși apostolul Pavel este împotriva doctrinei Sola Scriptura , deoarece ne spune:

„ Fraților, stați tari și țineți învățăturile pe care vi le-am dat, fie prin viu grai, fie prin scrisoarea noastră. ” (2 Tesaloniceni 2:15)

În aceste cuvinte , Pavel nu a acordat o importanță mai mare nici „ orală ” (papismului cu „Tradițiile” sale arbitrare), nici „ prin scrisoare ” (Sola Scriptura protestantă), ci a vorbit despre o sursă comună și unificată de învățătură.

Totuși, se pare că protestanții, în acest verset (și în altele similare), văd doar „ prin literă ” și niciodată „ prin cuvânt ”. Totuși, acest lucru îi conduce la contradicții puternice, deoarece, pe de o parte, formulează „certitudinea” că Biserica a „apostaziat” și s-a îndepărtat de Cuvântul lui Dumnezeu (și a fost adusă pe „calea cea dreaptă” în secolul al XVI-lea de protestanți, cu inspiratorul Holocaustului Luther ...), dar, pe de altă parte, au primit tocmai Canonul Noului Testament de la Biserica Ortodoxă... „ apostaziată ” și de la sfinții ei !

Așadar, cum este posibil să considerăm logic și coerent faptul că protestanții au primit Canonul odată cu cele 27 de cărți ale Noului Testament, pe care îl păstrează astăzi ca fiind cel mai sacru Cuvânt al lui Dumnezeu, finalizat în secolul al IV-lea d.Hr. [6] , de la o Biserică despre care susțin că a fost „înstrăinată” de Dumnezeu și „înstrăinată” în cadrul statului roman, sau altfel spus „Bizanț”?

Cum este posibil ca Dumnezeu să fi dat un asemenea har, astfel încât Sfântul Canon al Bisericii Catolice să poată fi păstrat, protejat, iar închiderea definitivă a Bisericii Catolice să poată fi realizată, în cadrul

unei Biserici „apostate”, „păgâne” și „infidele”, așa cum susțin protestanții? Chiar dacă facem o concesie afirmațiilor lor că canonul cărților Sfintei Biblii nu este justificat de autoritatea externă a unei Biserici organizate, ci de puterea credinței și a experienței religioase individuale, pentru protestanți există totuși un punct mort:

Cum este posibil ca Dumnezeu să fi dat un asemenea har, astfel încât Sfântul Canon al Ortodoxiei Catolice să poată fi păstrat, protejat, iar încheierea sa definitivă să poată fi realizată de oameni precum Părinții Bisericii, care:

- nu numai că primesc cele trei grade ale preoției speciale, dar sunt și ei înșiși clerici,
- acceptă Sinoadele Ecumenice,
- cinstește-o pe Fecioara Maria,
- cinstește-i pe sfinți,
- cinstesc Sfintele Moaște,
- acceptă botezul pruncilor, slujbele de pomenire și tot atâtea alte manifestări exterioare de cult, lucruri pe care protestanții le consideră „anticeștine”, „păgâne” sau „diabolice”?!

Prin urmare, ar trebui să realizeze lacunele din credințele lor greșite și să se întoarcă la Biserica care a primit atât dragoste și favoare de la Dumnezeu încât a păstrat și a transmis umanității cele mai sfinte texte ale creștinismului.

Când insultă Biserica într-un mod extrem, ca și cum ar fi ceva complet în afara realității creștine, ca și cum ar fi, de exemplu, Islamul, atunci ar merita să se ia în considerare următoarele:

Așadar, dacă, conform propriei lor credințe ciudate, Dumnezeu transmite umanității cele mai sacre texte prin intermediul necredincioșilor și al oamenilor care s-au abătut de la credința creștină, atunci protestanții să adopte... Coranul în speranța că vor găsi acolo adevărul credinței lor!

3. Ortodoxie - Sfânta Biblie - Sfânta Tradiție

Sacra Tradiție și Sfânta Biblie constituie singura sursă ecleziastică de adevăr. Textele Sfintei Biblii s-au născut în cadrul Bisericii, fac parte din Tradiția sa și conțin cele mai importante evenimente soteriologice trăite de prima Comunitate Ecleziastică. Întrucât Sacra Tradiție și Sfânta Biblie au aceeași sursă, nu este posibil ca ele să fie în dezacord cu privire la semnificațiile pe care le conțin. Acest lucru este confirmat de Atanasie cel Mare :

„ După credința apostolică transmisă nouă de la părinți, am transmis-o, fără să nascocesc nimic din afară, ci ceea ce am învățat, am păstrat-o conform Sfintelor Scripturi ” [7] .

Desigur, Părinții examinează înțelesurile Scripturii în primul rând în funcție de spiritul lor. Din acest motiv, Atanasie cel Mare poate și chiar vorbește despre „ homousion ” [8] , care nu există literal în Sfânta Scriptură, dar a fost folosit de Biserică nu în mod arbitrar, ci „ conform celor spuse din Scripturi și de Mântuitorul ...” [9] .

Prin urmare, conform poziției oficiale a Bisericii Ortodoxe, credința pe care o exprimă izvorăște din următorul model indivizibil:

„ Profetii așa cum au văzut, apostolii așa cum au învățat, biserica așa cum a primit, învățătorii așa cum au învățat [...] aceasta este credința apostolilor, aceasta este credința Părinților ” [10] .

4. Atanasie cel Mare și Tradiția

Este clar că pentru Sfântul Atanasie „ Biserica este întemeiată ” nu numai pe Sfintele Scripturi, ci și pe învățătura lui Hristos care a fost propovăduită de Apostoli și păstrată de Părinți. Astfel, învățătura Părinților face parte din temeliile unite ale Bisericii:

„ Vedem... și aceasta de la început tradiția, învățătura și credința Bisericii Catolice, pe care Domnul a dat-o, Apostolii au propovăduit-o și Părinții au păstrat-o. Căci în aceasta este întemeiată Biserica ” (M. Atanasie, „ Către Serapion ”, 1, 28. PG 26, 593D-596A).

Conform lui Atanasie cel Mare , nucleul doctrinar al Bisericii, așa cum a fost transmis de Apostoli, este păstrat într-o regulă de credință care se perpetuează cu siguranță „ din tată în tată ” și constituie acum criteriul suprem al adevărului: ereticii, lipsiți de Părinți, pot formula doar opinii personale, dar nu și adevărata credință a Bisericii Apostolice :

„ Iată, noi, fiind transmise din tată în tată, dovedim aceeași înțelegere [...] aceste scrieri, după ce cei care de la început au fost martori oculari și slujitori ai Cuvântului, devenind martori, le-au transmis. Căci conciliul a mărturisit credința în scris, aceasta este cea a Bisericii Catolice. Fericiții părinți, publicând aceasta, au scris așa ” (M. Atanasie, „ Despre Sinodul de la Niceea ”, 27. PG 25, 465D. 468A).

Și în alte părți:

„ Ai cui moștenitori și succesori sunteți voi? Cum pot fi numiți aceștia părinți, care nu acceptă mărturisirea că au scris bine și apostolic? ” (M. Atanasie, „ Către cei mai onorabili episcopi din Africa ”, 7. PG 26, 1040D-1041A).

5. Vasile cel Mare și Tradiția

Pentru Vasile cel Mare , învățăturile oficiale și autentice ale Bisericii sunt transmise nu numai prin Sfânta Biblie, ci și „ în mister ”, adică prin rituri, simboluri și practici liturgice consacrate, care pot să nu fie menționate în Sfânta Biblie, dar constituie o tradiție autentică și extrem de semnificativă [11] .

„ Dintre doctrinele și predicile păstrate în Biserică, le avem pe cele provenite din învățătura scrisă și pe cele din tradiția apostolică care ne-au fost transmise în mister, dar ambele au aceeași putere pentru evlavie ” (M. Vasiliou, „ Despre Duhul Sfânt ”, 66. PG 32, 188A).

Tradiția orală și nescrisă este cea care interpretează în mod autentic Sfânta Biblie. Astfel, potrivit lui Vasile cel Mare , doctrina Sola Scriptura nu este acceptabilă deoarece ignoranța sau dispariția tradiției apostolice nescrise ar duce la perturbarea „fermității credinței” [12] :

„Credința este ceea ce se luptă, iar scopul comun al tuturor adversarilor și dușmanilor doctrinei sănătoase este distrugerea firmamentului credinței în Hristos, prin care este distrusă tradiția apostolică, care a fost distrusă. Din acest motiv... ei se bazează pe dovezile documentare și pe mărturia nescrisă a Părinților, respingându-le ca fiind lipsite de valoare ” (M. Basil, „Despre Duhul Sfânt ”, 25. PG 32, 112 C).

6. Ioan Gură de Aur și Tradiția

Conform lui Hrisostom , Sfintele Scripturi nu sunt nimic mai mult decât o parte a Tradiției Bisericești de încredere. Această Tradiție nu favorizează în niciun fel Sola Scriptura , ci include Tradiția nescrisă , la fel de validă și de încredere :

„Că nu au transmis totul prin scrisoare, ci și multe lucruri nescrise, și la fel și lucruri rele, și acestea sunt demne de încredere. De aceea, și noi conducem Tradiția Bisericii ca fiind demnă de încredere. Este o Tradiție, nu necesită nimic mai mult ” (Hrisostom, „Către 2 Tesaloniceni, omilii 4, 2. PG 62, 488).

7. Isidor al Pilousiotei și Tradiția

„Celor din vechime Dumnezeu nu le-a vorbit prin litere, ci prin Sine Însuși, descoperind clar părerea lor și valoarea învățaturii fără intermediar. Și acest înțeles a fost rostit fără litere, atât lui Noe, cât și lui Avraam și bunilor săi urmași ” (Isidor din Pelusium, Scrisoarea I „Isidor I slujitorul ”, PG 78, 812 D).

Pasajul de mai sus este unul dintre versetele pe care Sfântul Nectarie le invocă pentru a-și stabili poziția conform căreia „Sfinții Părinți ai Bisericii consideră tradiția sacră ca fiind volumul nescris al Sfintei Evanghelii [...] majoritatea... părinților... consideră tradiția sacră ca fiind singura necesitate pentru o înțelegere sigură a Scripturilor și o călăuză către adevărata credință ” [13] .

8. Augustin și Tradiția

Augustinou, c . epistolam Fundamenti , v . 6:

„ Într-adevăr, nu aş crede în Evanghelie dacă nu aş fi mişcat de autoritatea Bisericii Catolice ” [14] .

Conform lui Florovsky , Augustin nu a folosit această expresie pentru sine, ci o menţionează atunci când descrie atitudinea pe care credinciosul ar trebui să o adopte în faţa pretenţiei eretice de autoritate. Evanghelia şi tradiţia ecleziastică constituie, aşadar, singura sursă de credinţă şi, de fapt, Evanghelia şi-a primit autoritatea de la Biserică, în sânul căreia s-a născut.

Şi Augustin continuă:

„ Am crezut în Evanghelie ca atare, îndrumat de predicatorii Bisericii Catolice ” [15] .

Prin urmare, Sola Scriptura nu are nicio valoare, deoarece Biblia este interpretată autentic doar în cadrul Bisericii.

9. Photios cel Mare şi Tradiția

Mai ales pentru Fotie cel Bătrân , care denunţă oficial „ încălcarea de către Roma a diferitelor tradiţii ale Bisericii antice ” [16], din cauza căreia multe inovaţii latine au fost introduse în mod arbitrar, nu se poate pune problema acceptării Sola Scriptura . Pentru Fotie cel Bătrân , învăţătura Apostolilor este identică cu cea a Părinţilor şi cu cea a Sinoadelor Ecumenice:

„ Aceasta este mărturisirea pură şi nealterată a credinţei noastre creştine, aceasta este învăţătura teosofică a cultului nostru nepătat şi sincer şi a sfinţelilor Taine care îl înconjoară... Căci aceasta este propovăduirea Apostolilor, aceasta este învăţătura Părinţilor, acesta este gândul Sinoadelor Ecumenice... ” (Fotie, Scrisoarea 24, Mitropolitul Aquileiei , 20. PG 102, 813B).

10. Concluzie

După cum am văzut, Părinții calomniați de blogul protestant nu acceptă în niciun fel Sola Scriptura, ci o resping ca pe o doctrină a ereticilor: fără siguranța Tradiției Patristice, care este în același timp apostolică, Sfânta Biblie devine un instrument pentru producerea de erezii și erezii .

Note

[1] Florovsky George, „Părinții bizantini ai secolului al V-lea”, Pournaras, Tesalonic 1992, p. 43, nota nr. 5.

[2] Matsoukas A. Nikos, „Teologie dogmatică și simbolică”, vol. 1, ediția a 2-a, Pournaras, Tesalonic 1996, pp. 184-185.

[3] Florovsky George, „Părinții bizantini ai secolului al V-lea”, ibid., pp. 42-43.

[4] Vezi Matsoukas A. Nikos, „Teologie dogmatică și simbolică”, vol. A, ibid., p. 184, nota nr. 3.

[5] Versetele traduse din lucrarea colectivă: „Sfânta Biblie (Vechiul și Noul Testament)”, Traducere din textele originale, Societatea Biblică, Atena 1997.

[6] „Etapa finală în evoluția și formularea definitivă a canonului este considerată a fi a 39-a Epistolă festivă a lui Atanasie cel Mare (367), în care cele 27 de cărți ale Noului Testament sunt menționate ca fiind canonice[...] Atanasie cel Mare este primul care folosește termenul «canon» pentru a declara corpul cărților Sfintei Scripturi” (Karavidopoulos D. Ioannis, „Introducere în Noul Testament”, ediția a 2-a, Pournaras, Tesalonic 1998, p. 113).

[7] M. Atanasie, „Către Serapion”. PG 26,605 D.

[8] Un termen dogmatic, folosit de Primul Sinod Ecumenic (325) și prin care Biserica și-a verificat credința originală prin condamnarea inovațiilor malefice ale arianismului. Conform termenului „homousios”, Iisus Hristos este de „exact aceeași esență” ca Dumnezeu Tatăl, adică El este Dumnezeu prin natură și există veșnic cu Tatăl și este glorificat în mod

egal (vezi mai multe în articolul relevant de pe Wiki Ortodoxă).
Arianismul, în plus, a fost încă de la început perceput ca o „inovație”
(Socrate Scholasticus, „Istoria ecleziastică” 5,6. PG 67,572C), ca o rea-
credință apărută brusc în anul 320 d.Hr. (Theophanous, „Cronografie”,
17).

[9] PG 25,468C.

[10] „Sinodiconul Ortodoxiei”, cartea liturgică „Triodion”, p. 157a.

[11] Florovsky George, „Sfânta Biblie...”, ibid., pp. 118-119.

[12] Vezi Krikonis Th. Christos, „Autoritatea Bisericii, prestigiul tradiției
sale și învățătura Părinților”, Univercity Studio Press, Salonic 1998, p.
33.

[13] Sfântul Nectarie, „Catehismul Ortodox”, ediția a 4-a, publicată de
Vass. Rigopoulos, Tesalonic 2001 (cca. 1899), pp. 260.262.

[14] Citatul în original și tradus din: Florovsky Georgios, „Sfânta
Biblie...”, ibid., p. 126.

[15] Citatul din original și tradus din: Florovsky Georgios, „Sfânta
Biblie...”, în aceeași versetă.

[16] Karmiris Ioannis, „Monumentele dogmatice și simbolice ale
Bisericii Ortodoxe Catolice”, vol. A, ediția a 2-a, Atena 1960, p. 320.